

Arrest

nr. 167 944 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 8 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat D. MAESELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 februari 2010 huwt de verzoekende partij met mevrouw K. R., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 28 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging (type D) in, in functie van haar Belgische echtgenote. Op 10 september 2010 wordt aan de verzoekende partij het visum gezinshereniging toegekend en op 9 december 2010 wordt zij in het bezit gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.3 Op 25 november 2011 wordt de verzoekende partij van ambtswege afgevoerd. Op 24 maart 2014 leidt de echtgenote van de verzoekende partij de echtscheidingsprocedure in. Op 2 juni 2014 wordt de echtscheiding uitgesproken.

1.4 Op 31 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S(...)

Voorna(a)m(en): H(...)

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene reisde België binnen met een D-visum voor gezinshereniging met zijn echtgenote en ontving de bijlage 15 op 14.10.2010. Op 9.12.2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Sindsdien is de situatie van betrokkene echter compleet gewijzigd. Uit de woonstcontrole van 1.08.2011 blijkt betrokkene aanvankelijk als 'vermist' opgegeven. Volgens de verklaringen van de advocaat van betrokkene zelf op 7.06.2012, is het koppel uit elkaar sinds 16.07.2011. Tijdens de woonstcontrole bij mevrouw op 9.04.2014 werd dit nog eens bevestigd. Betrokkene heeft de woonst definitief verlaten op 15.07.2011. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 22.09.2014 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of hij toch het verblijfsrecht verder kan uitoefenen. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor: een beschikking van 'buitenvervolginstelling' betreffende de aanklacht 'afsluiten van een schijnhuwelijk, poging tot doodslag en het toebrengen van verwondingen of slagen', een echtscheidingsakte, een brief van de rijksdienst voor jaarlijkse vakantie met fiscale fiche van het jaar 2010, loonfiches en een arbeidsovereenkomst van M(...) voor enkele dagen tewerkstelling eind 2011/begin 2012, een arbeidsovereenkomst (gedeelte) van J(...) + fiscale fiche van 2012, het bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandige van 2.04.2012 tot 30.06.2013, een dimona-aangifte van 8.08.2013 tot 30.09.2013, een arbeidsovereenkomst van BVBA E(...) voor 1.10.2013- 30.04.2014 en vanaf 1.05.2014, een arbeidsovereenkomst van A(...) voor 21.05.2014-22.08.2014 en eentje tot 23.10.2014, een aanslagbiljet voor inkomstenjaar 2012, aanslagjaar 2013.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4,1° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient alvast te worden vastgesteld dat betrokkene niet gedurende minstens 3 jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met de Belgische referentiepersoon. Betrokkene heeft zich immers aangemeld bij de gemeente op 14.10.2010 en had reeds het echtelijk dak verlaten op 16.07.2011. Dat dit betrokkene zijn schuld niet was en dat het huwelijk uiteindelijk meer dan 3 jaar heeft stand gehouden omdat de echtscheiding pas in 2014 effectief heeft plaats gevonden is daarbij niet relevant. Het gaat er om of betrokkene minstens 3 jaar het verblijfsrecht heeft uitgeoefend als familielid van een Belgische. Dit is in casu niet het geval, de gezinscel was immers onbestaande sinds 16.07.2011.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2°, 3° of 4°, deze zijn evenmin van toepassing gezien er geen sprake is van kinderen of een 'bijzonder schrijnende situatie'.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient te worden opgemerkt dat de duur van het verblijf van betrokkene en zijn leeftijd alvast een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan. In verhouding tot zijn leeftijd is de periode van verblijf in België niet zo lang. Mijnheer heeft 27 jaar niet in België verbleven en zo'n 4,5 jaar in België. Aangenomen mag worden dat betrokkene gezien zijn leeftijd

nog fit genoeg is om de reis te maken en nog voldoende verbondenheid voelt met zijn land van herkomst om er terug te kunnen keren en een leven op te bouwen. Wat betreft zijn gezondheid heeft betrokkene ons niets meegedeeld, waardoor redelijkerwijze mag aangenomen worden dat er geen medische bezwaren zijn. Wat betreft zijn gezinstoestand blijkt de relatie met de Belgische echtgenote overduidelijk beëindigd. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene nog enige familiale belangen in België heeft. Verder bewijst betrokkene aan de hand van zijn achtereenvolgende arbeidscontracten en bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen wel degelijk inspanningen te leveren om te werken in België. Echter dit getuigt niet van een uitzonderlijke graad van integratie. Voor zover de wetgever (in deze Europa die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgenomen in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003-38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Uit het geheel van de voorgelegde stavingsstukken blijkt dan ook niet dat het inhumaan zou zijn het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Zij verwijst hierbij naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar synthesememorie in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Behalve dat de beslissing bij inachtneming van de beginselen van behoorlijk bestuur niet had moeten genomen worden, had zij ook niet kunnen genomen worden, want zij op een verwarring berust, en nl tussen een hoedanigheid – of een staat – die van familielid van een Belgische, die blijft bestaan zolang aan het huwelijk geen einde is gesteld, en een louter feit, nl het bestaan van de gezinscel.

Het is van algemene bekendheid dat het feitelijk gescheiden leven van echtgenoten, in eerste instantie een schending is van de plicht tot samenwoning, en op termijn grond tot echtscheiding, maar op zich niets wijzigt aan de staat van wie niet samenwoont met zijn partner, en er erkend wordt dat het huwelijk volle drie jaar heeft geduurd, en dat overigens ontbonden is op initiatief van de gewezen echtgenote, wat wel degelijk relevant is.

Anders is het gesteld met het feit van een gezinscel te vormen, waarvoor het niet volstaat om het tegendeel ervan aan te tonen, dat men niet op hetzelfde domicilie staat ingeschreven; immers is het domicilie niet meer als de plaats waar men aan zijn wettelijke verplichtingen wenst te voldoen, hoewel de administratie die laat samenvallen met de verblijfplaats, spijs men niet verplicht is te verblijven waar men gedomicilieerd is

(...) Dat dit alles niet relevant genoemd wordt, is bijzonder kort door de bocht (...)

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

“Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op grond van de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken op kennelijk redelijke wijze is nagegaan of de verzoekende partij desgevallend onder de toepassing van één van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet kon sorteren.

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel vastgesteld dat de gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon niet ten minste drie jaar heeft geduurd, zodat geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij reeds op 15.07.2011, met name nauwelijks enkele maanden na de toekenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, de echtelijke woning heeft verlaten.

De verzoekende partij voert aan dat het louter beëindiging van de gezamenlijke vestiging geen afbreuk kan doen aan het feit dat de hoedanigheid van familielid van een Belgische onderdaan blijft bestaan zolang aan het huwelijk geen einde gesteld is. Bovendien meent de verzoekende partij dat het wel degelijk relevant is dat de verdere samenwoning onmogelijk werd gemaakt door haar toenmalige partner en dus in haren hoofde een overmachtssituatie zou uitmaken.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk terecht werd geoordeeld dat geen toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet kon gemaakt worden, vermits de gezinscel reeds onbestaande is sedert 16.07.2011 en de gezamenlijke vestiging bijgevolg ruim minder dan drie jaar duurde.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij geen schuld heeft aan de onmogelijkheid om de gezamenlijke vestiging verder te zetten, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing, vermits artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet nergens een schuld criterium vooropstelt. De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot dan ook dat deze overwegingen van de verzoekende partij geen relevantie hebben bij de te maken beoordeling.

(...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, volstaat uiteraard allerminst om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur” dient erop gewezen te worden dat een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij onder meer de schending aanvoert van “het beginsel van de evenwichtigheid” en van het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, maar tevens dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat zij hiermee een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Voormelde materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De

materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar eerste middel uitdrukkelijk verwijst.

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De gemachtigde zet de historiek van de relatie van de verzoekende partij en haar echtgenote uiteen, geeft daarbij aan dat het koppel uit elkaar is sinds 16 juli 2011 en besluit dat overeenkomstig voormeld artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Vervolgens gaat de gemachtigde in op de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet, enerzijds op het bepaalde onder 1° en anderzijds op het bepaalde onder 2°, 3° en 4°, waarbij hij telkens oordeelt dat deze niet van toepassing zijn, en op artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet (de gemachtigde wijst verkeerdelijk naar het tweede lid, maar uit zijn verwijzing naar “de humanitaire elementen” en de nadere uiteenzetting blijkt dat hij doelt op het derde lid).

De verzoekende partij lijkt in haar synthesesmemorie op zich niet te betwisten dat het niet langer bestaan van een gezamenlijke vestiging een grond kan zijn overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet tot het beëindigen van het verblijfsrecht van het familielid van een burger van de Unie (*in casu* een Belg) die zelf geen burger van de Unie is. Op dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden gaat de Raad dan ook niet verder in. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij zich in haar eerste middel richt tegen het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

De verzoekende partij geeft aan dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op een verwarring berust, met name tussen een hoedanigheid of een staat – zijnde die van familielid van een Belgische die blijft bestaan zolang aan het huwelijk geen einde is gesteld –, en een louter feit – zijnde het bestaan van de gezinscel –. De verzoekende partij voert aan dat het feitelijk gescheiden leven van echtgenoten in eerste instantie een schending is van de plicht tot samenwoning en op termijn grond tot echtscheiding is, maar dat dit op zich niets wijzigt aan de staat van wie niet samenwoont met zijn partner. De verzoekende partij benadrukt dat erkend wordt dat het huwelijk de volle drie jaar heeft geduurd en dat het bijzonder kort door de bocht is dat dit niet relevant wordt genoemd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich in het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat betrekking heeft op het *in casu* relevante artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet stoelt op het feit dat de verzoekende partij niet gedurende minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met de Belgische referentiepersoon, dat zij het echtelijke dak reeds verlaten had op 16 juli 2011. Vervolgens geeft de gemachtigde aan dat het daarbij niet relevant is dat het huwelijk uiteindelijk meer dan drie jaar heeft stand gehouden omdat de echtscheiding pas in 2014 effectief heeft plaatsgevonden, dat het erom gaat of de verzoekende partij minstens drie jaar het verblijfsrecht heeft uitgeoefend als familielid van een Belgische en dat dit *in casu* niet het geval is, dat de gezinscel immers onbestaande was sinds 16 juli 2011.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 februari 2010 huwde met mevrouw K. R., van Belgische nationaliteit. Op 24 maart 2014 wordt de vordering tot echtscheiding bij dagvaarding ingeleid en op 2 juni 2014 wordt de echtscheiding uitgesproken. Blijkens het echtscheidingsvonnis nam de feitelijke scheiding (aangetoond door de inschrijving van de betrokkenen op verschillende adressen) een aanvang op 25 november 2011. Blijkens een verslag van de wijkinspecteur van 9 april 2014 inzake “controle samenwoning” van de verzoekende partij en mevrouw R. verklaarde mevrouw R. dat de verzoekende partij sedert 15 juli 2011 de echtelijke woning heeft verlaten en dat zij sedertdien geen relatie meer hebben. Er dient enerzijds te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting op zich de vaststelling in de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet betwist dat zij niet gedurende drie jaar gezamenlijk gevestigd is geweest. Anderzijds dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtscheidingsprocedure slechts na meer dan vier jaar huwelijk werd ingeleid en dat de gemachtigde in voormelde bestreden beslissing ook uitdrukkelijk erkent dat het huwelijk van de verzoekende partij met de Belgische referentiepersoon meer dan drie jaar heeft geduurd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verwijst naar het feit dat de betrokkene niet gedurende minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met de Belgische referentiepersoon en vervolgens zonder meer stelt dat het niet relevant is dat het huwelijk uiteindelijk meer dan drie jaar heeft standgehouden. De Raad ziet echter niet in op welke manier het gegeven dat het huwelijk uiteindelijk meer dan drie jaar heeft standgehouden niet relevant zou zijn. Uit de bewoordingen van voormeld artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° blijkt immers uitdrukkelijk dat “het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval” – met name het gegeven dat een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er geen gezamenlijke vestiging meer is – niet van toepassing is, indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. De gemachtigde lijkt in de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan te nemen dat de uitzondering voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd, maar nergens uit de bewoordingen van voormelde bepaling blijkt dat sprake zou zijn van cumulatieve voorwaarden en dat het niet zou volstaan wanneer hetzij het huwelijk (of het geregistreerd partnerschap, dat *in casu* niet aan de orde is) hetzij de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In de betrokken bepaling is immers sprake van “het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging” en het gebruik van het woord “of” zonder meer duidt erop dat het gaat om drie naast elkaar bestaande alternatieven. De bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet duiden er daarentegen geenszins op dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk) als een overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd, die hoe dan ook vervuld dient te zijn, naast de voorwaarde van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk). In de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden stelt de gemachtigde dat het erom gaat of de betrokkene minstens drie jaar het verblijfsrecht heeft uitgeoefend als familielid van een Belgische en dat dit *in casu* niet het geval is, dat de gezinscel immers onbestaande was sinds 16 juli 2011. De gemachtigde gaat met deze overweging echter voorbij aan de vaststelling dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht als familielid

van een Belg heeft verkregen, gelet op het feit dat zij gehuwd was met een Belgische onderdane. *In casu* wordt niet betwist dat het huwelijk van de verzoekende partij met de Belgische referentiepersoon ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Uit de motivering van de gemachtigde blijkt niet op grond waarvan het feit dat de verzoekende partij meer dan drie jaar de hoedanigheid of staat van echtgenote van een Belgische onderdane heeft op zich niet zou volstaan om “*minstens 3 jaar het verblijfsrecht (te hebben) uitgeoefend als familielid van een Belgische*” en op grond waarvan hij zich daarvoor slechts stoelt op het bestaan van de gezinscel, het samenleven onder één dak, de gezamenlijke vestiging. Nog los van de vaststelling dat in voormeld artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° geen voorwaarde voorkomt van “*minstens 3 jaar het verblijfsrecht (te hebben) uitgeoefend als familielid van een Belgische*”, benadrukt de Raad bovendien nogmaals dat uit de bewoordingen van deze bepaling ook niet blijkt dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk) een overkoepelende voorwaarde zou zijn, die dient vervuld te zijn opdat de uitzondering die geldt wanneer het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk) heeft bestaan, van toepassing zou zijn.

Verder benadrukt de Raad dat uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011) geen andere interpretatie van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid, gezien op voormelde bepaling slechts zeer algemeen wordt ingegaan (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 55). Ook in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, dat zich uitsprekt over de beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van voormelde wet van 8 juli 2011, wordt geen uitspraak gedaan over voormeld artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°. Ten slotte kan erop gewezen worden dat geen gebruik kan worden gemaakt van een interpretatie gestoeld op de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Niet alleen is de Burgerschapsrichtlijn slechts van toepassing op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden, terwijl de ex-echtgenote van de verzoekende partij een Belgische onderdane is die zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer – minstens wordt dit niet aangetoond – (en terwijl ook niet wordt aangetoond dat, door het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen, haar Belgische ex-echtgenote het effectieve genot zou worden onzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten), bovendien bevat de Burgerschapsrichtlijn geen bepaling in de zin van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt immers dat de Belgische wetgever de mogelijkheid tot het beëindigen van het verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, heeft ingevoerd (in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° *in fine* van de vreemdelingenwet) om uitvoering te geven aan artikel 14.2 *juncto* artikel 7.2 van de Burgerschapsrichtlijn (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 54). Waarom vervolgens in de bepaling die de gevallen betreft waarin voormeld artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° niet van toepassing is, verwezen wordt naar een gezamenlijke vestiging van een bepaalde duur, blijkt niet uit de parlementaire voorbereidingen. In dit verband wordt slechts aangegeven dat “(p)aragraaf 4 (...) uitzonderingen in(voert) op de toepassing van § 1, 4° (echtscheiding of nietigverklaring van het huwelijk, beëindiging van het geregistreerde partnerschap of ontbreken van gezamenlijke vestiging), in overeenstemming met artikel 12, § 2 van de richtlijn” (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 55). Artikel 12 van de Burgerschapsrichtlijn heeft echter slechts betrekking op het behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van overlijden of vertrek van de burger van de Unie, en houdt dan ook slechts verband met artikel 42^{quater}, § 3 van de vreemdelingenwet. Er kan echter aangenomen worden dat sprake is van een materiële vergissing en dat eigenlijk bedoeld wordt op artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, de bepaling die wel betrekking heeft het behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap. Het relevante artikel 13.2, eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn luidt daarbij als volgt: “Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap

*als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten: a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of". Zodoende verwijst voormelde bepaling slechts naar de duur van het huwelijk of het geregistreerd partnerschap, maar maakt deze geen melding van de "gezamenlijke vestiging". Voormeld artikel 13.2, eerste lid, a) kan aldus hoe dan ook niet gebruikt worden om het *in casu* relevante artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet nader te duiden.*

Gelet op het bovenstaande dient de Raad op grond van een letterlijke interpretatie van voormeld artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° te besluiten dat de gemachtigde in zijn motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, bij de toepassing van de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet inderdaad ten onrechte oordeelt dat het niet relevant zou zijn dat het huwelijk van de verzoekende partij en mevrouw R. meer dan drie jaar heeft geduurd en zodoende ten onrechte oordeelt de toepassing van voormelde uitzonderingsbepaling reeds om deze reden uit te sluiten. De Raad merkt hierbij op dat hij zich niet uitspreekt over het al dan niet vervuld zijn van de voorwaarden voorzien in artikel 42quater, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad als annulatierechter kan deze beoordeling immers niet doorvoeren in de plaats van de gemachtigde.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot te stellen dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, vermits de gezinscel reeds onbestaande is sedert 16 juli 2011 en de gezamenlijke vestiging bijgevolg ruim minder dan drie jaar duurde, maar met dit betoog gaat zij niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij aangaande het verschil tussen haar hoedanigheid of staat van familielid van een Belgische, die blijft bestaan zolang aan het huwelijk geen einde is gesteld, en het louter feit van het bestaan van de gezinscel, en aangaande het feit dat het wel degelijk relevant is dat het huwelijk de volle drie jaar heeft geduurd. Met haar betoog, dat voorbijgaat aan de vraag of een huwelijk met een voldoende duurtijd volstaat voor de toepassing van voormeld artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1°, ook al is sprake van een gezamenlijke vestiging van minder dan drie jaar, kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad in dit verband.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen met betrekking tot voormelde beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.5 Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE